

que podrà dir com el Cèsar: *llegué, vi y venci*. Com veig els nostres xicots que sembla que dormen. L' altre dia vaig preguntar-li al meu xicot si esperaba que 'm surtissen cabells blancs.

—¡Ay! no me 'n parlis, son més cansonés; á mi la mare 'm ha dit diferents vegades que li digués qué pensa. Pero, vés, qui s'atreveix á dirli. ¡Oh! y hauré de ferho, perque ho sinó ho faria ella, y potser l'esquivaria.

REFISTOLAMENT.

Conversa

— Ara si que t'hi atrapat y farém bona assentada. Sabs que l' Annetta es casada ab el noy de can Grabat, aquell tonto, esprimatxat; diuhen qu' es bona persona, qu' anirán á Barcelona y la Pepa n' ha plantat?
— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.
— Donchs no sabs lo que 's murmura; al Casino no ho pensaban; els musichs desafinaban vegentne tal galanura: fins un gratantse 'l clatell guaytant aquell estornell tenia molta amargura.
— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.
— Donchs digas que no sabs res? te cal vindre á la brandilla; allá no hi val la sombrilla ni fer l'orni ni 'l pagés. Si 'l promés ha begut oli es veu ab son cap del nas, com si fá nefas ó fas, com si es savi ó carquinyoli. Si balla de mala gana, si fa una declaració, si s'escapa algun petó ó dorm á l' americana.
— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.
— No ho creus y es clar com el sol. Es un punt molt estratégich la brandilla, y fins magnétich; quant la noya está de dol pujan unas miradetas... y la mare embadalida t' envia 'l promés á dida si es que fa olor de pastetas. Dirás que som cedaceras y que fem corre estisoras; per criticá á totes horas al taller som las primeras.

— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.

— Pels tallers totes passeu y fins fan els matrimonis. Tot dihent que son dimonis sempre s' espera l' hereu. N' hi han que 'l volen moreno y que tingui distincions; altres bullint els sigrons ni que fos vell com galeno. Fins una es va estorrufar, blanqueta, de bon pamet, que sens veure 'l tort y 'l dret el volia militar.

— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.

— Te dich que 'm creguis Roseta; als tallers tot es gent bona, ja ho se, pro 's pasa l' estona fent als noys la cancaneta. Ja n' hi han que son molt finas, molt modestas y virtuosas, y filan molt agradosas com l' aranya las trenyinas. El cas es passar l' estona y esperá 'l dia del ball, tenir el cor de cristall y semblar bona minyona.

— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.

— Deu meu y qu' ets ignocenta! Quant som al ball que hi farém? tu ja sabs que no ballém, donchs fem pagar la patenta. A la viuda ilusjonada tibada de cap á baix també fem passar pel ras, igual qu' á l' enamorada que somriu y espera 'l si; el ball estroca embullada; com que jo ja estich casada no 'm penso pas fer patí.

— Vaja, jo no m' ho crech pas; es un cas com un cabás.

— El joves ja tenen rabia á las sogras tafaneras; fins las diuhen «xafarderas, que 'n teniu poca de labia.» Pro tots grands y xichs rihem y fem gatzara y fem broma; ja sabs que per una poma es perdé l' home l' Edén.

Donchs diumenge á la brandilla t' espero, amiga Roseta; aixó si posat maqueta y estrenyet be la cotilla.

— D' aquest cas que m' has contat jo crech que res hi ha vritat.

CINEMATÓGRAFO.

